

VATAS-POSTI

Vatasten sukuseura ry

Jäsenlehti n:o 27, kevät 2024

Yhdistystoiminta vei Kyöstin s. 4
Hallituksen tulokas esittäytyy s. 7
Ville Vatasen kuulumiset s. 8
Vataset aikansa sankareita s. 9

Veli Vatasen elämästä kirja s. 10
Muista jäsenmaksu s. 11
Lintujen bongausta ja sukututkimusta s. 13

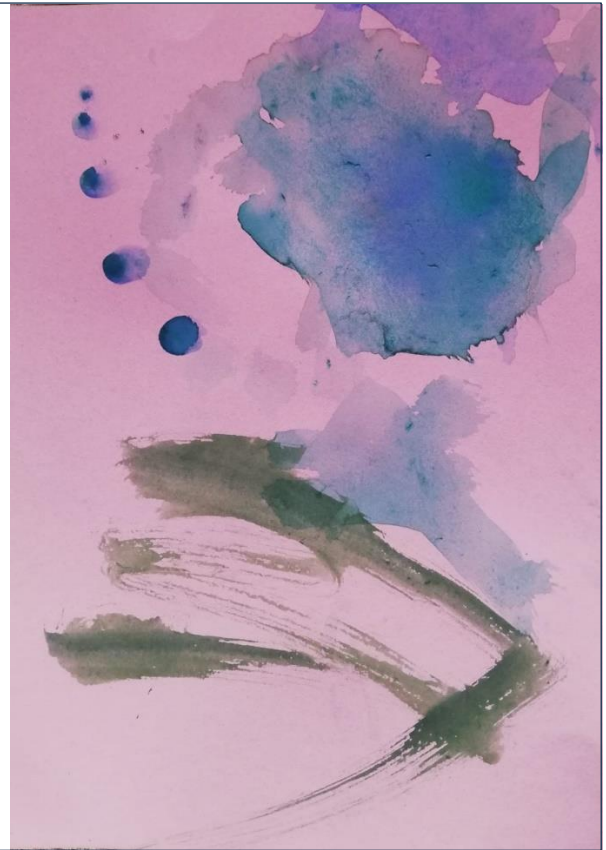
Lasten sivu!

*Vatasten Sukuseuran
puheenjohtaja*

Anneli Saarinen

*täytti tammikuuussa 65 -
vuotta, jonka johdosta
häntä onnitteli värikkäällä
kortilla lapsenlapsi Heta.*

*Sukuseura ja Vatas-Posti
yhittyvät onnitteluihin*

Vatasten sukuseuran yhteystiedot

Hallitus

Puheenjohtaja:

Anneli Saarinen
Pori
puh 050 365 1402
m.annelisaarinen@gmail.com

Varapuheenjohtaja:

Esko Vatanen
Tampere
puh 040 531 2734
esko.vatanen@gmail.com

Sihteeri-taloudenhoitaja ja hallituksen jäsen:

Pekka K. Vatanen
045 323 1883
Tuupovaara
pekka.k.vatanen@viestilinja.fi

Hallituksen jäsenet:

Tarja Hukka
Kitee
050 540 7597
tarja.hukka@hotmail.com

Anneli Myller
Helsinki
040 511 8837
anneli.myller@gmail.com

Marko Vatanen
Hämeenlinna
050 460 7600
mvatanen@gmail.com

Maija Väänänen
Tohmajärvi
050 530 7613
maivaana63@gmail.com

Sukututkimus

Anneli Saarinen
Pori
puh 050 365 1402
m.annelisaarinen@gmail.com

Jukka Hirvonen
Imatra
puh 050 463 6710
hirvoju2@gmail.com

Anja Saura
Helsinki
040 731 3719
anja.saura@gmail.com

Elsa Kaipio
Littainen
040 766 7014
kaipioelsa@gmail.com

Tiedotusryhmä

Aino Kurvinen
Nummela
050 343 9747
a.k.kurvinen@gmail.com

Anneli Saarinen
Pori
050 365 1402
m.annelisaarinen@gmail.com

Jukka Hirvonen
Imatra
050 463 6710
hirvoju2@gmail.com

Anneli Myller
Helsinki
040 511 8837
anneli.myller@gmail.com

Esko Vatanen
Tampere
040 531 2734
esko.vatanen@gmail.com

Kari Vatanen
Helsinki
040 554 3300
kari.vatanen@gmail.com

Puheenjohtajan terveiset:

Muuttolintuna länsirannikolle

Muutimme puolisoni kanssa syntymäkaupunkiin Poriin. Olin ollut täältä pois 47 vuotta. Toki olimme käyneet useasti Porissa, asuihan vanhempani täällä kuolemaansa asti ja näin olen myös lastemme mummula oli täällä, samoin muitakin sukulaisia ja ystäviä. Siteet siis olivat ja myös isäni suvun juuret ovat syvällä satakuntalaisessa maaperässä. Oli helppo tulla.

Paljon on muuttunut tämäkin kaupunki vuosien saatossa. Vaikka periaatteessa seutu ja kaupunki on tuttu, paljon on myös unohtunut. Pitää kysellä ja opiskella, missä esimerkiksi joku katu tai rakennus on. Olla kuin turisti ja tutustua uudelleen vanhaan kotikaupunkiinsa ja aivan uusin silmin. Ja huomata, kuinka kaunis se lapsuuden kaupunki todella on!

Samalla tavalla sitä suvunkin asiat unohtuvat, jos niitä ei kukaan muistele ja laita muistiin. Juuret ovat tärkeitä ja sukua tutkiessa huomaa aivan kuin uusin silmin tutustuvansa sukunsa edesmenneisiin henkilöihin ja heidän elämänsä. Kannattaa haastatella suvun vanhimpia jäseniä ja katsella vanhoja valokuvia heidän kanssaan.

Törmäsin Facebookin sukututkimussivulla sukututkija **Juha Vuorelan** mukavaan haasteseen ja pyysin luvan, että sen saa laittaa myös tänne

Vatas-postiin. Siinä on tehtäviä meille kaikille, joita vanhat asiat kiinnostavat. Vaikka ei ihan kaikkia kohtia täyttäisikään eikä tuossa ajassa, niin sieltä voi napata itselleen sopivan aiheen, minkä toteuttaa. Jos siitä saisimme vielä jotain tietoa tai asiantyntyä, mitä voisi käyttää tulevassa sukukirjassa, niin lähettäkääpä niitä meille sukututkijoille. Aivan pienetkin jutut elävöittävät kirjan sivuilla.

Niille, jotka ovat kiinnostuneita sukututkimuksesta, Juha Vuorelan kotisivuilla on paljon mielenkiintoista luettavaa. Hän pitää myös kursseja, esimerkiksi ensi kesänä Mikkelissä sukuretriitti.

Kevät tekee tuloaan ankaran talven jälkeen. Tämä on fraasi, mikä tänä vuonna pitää kyllä jopa täällä länsirannikollakin paikkansa. On hienoa seurata kevään edistymistä, meren vapautumista jäästä ja muuttolintujen tuloa. Tästäkin aiheesta löytyy lisää tästä lehdestä.

Mukavia hetkiä lehden parissa ja kevään odotusta teille Kaikille!

Anneli Saarinen

Kirjoituksessa mainittu haaste löytyy sivulta 11.

VATAS-POSTI

Lehteä toimittaa Vatasten sukuseuran tiedotusryhmä:

Jukka Hirvonen, Aino Kurvinen, Anneli Myller, Anneli Saarinen, Kari Vatanen ja Esko Vatanen (vastaava)

Painopaikka: Saimaprint Oy

Kannen kuva:

Jukka Hirvonen, Konnunsuon valkoposkihanhet

Takakannen kuvat:

Jukka Hirvonen, lintubongauksen kuva-satoa

Kyösti Vatanen:

Yhdistystoiminta vei mukanaan, kun ensimmäiseen mukaan suostuin

Yhdistystoiminta on siitä mielenkiintoista, että sen mukaansa tempaisevaa voimaa ei voi ennalta tietää. Se on jokaisella mukana olevalla toimijalla omanlaisensa. Kuka hakee yhdistyksistä itselleen voimaa omaan elämäänsä, ystävyys-suhteita, tietoa tai edunvalvontaa. Kukin tavallaan.

Vatasten Sukuseuran perustajiin kuulunut ensimmäinen puheenjohtaja **Kyösti Vatanen** kertoo joutuneensa useiden yhdistysten toimintaan sen vuoksi, ettei ole osannut sanoa ei. Kyösti on jättänyt puheenjohtajuuden kaksi vuotta sitten, jolloin hänet nimettiin seuran kunniajäseneksi. Tässä haastattelussa kuvataan mitä yhdistystoiminta voi antaa toimijalleen ja mitä vapaaehtoistoiminnalla voidaan saada aikaan.

Kyösti kertoo toimineensa parhaimmillaan ainakin kymmenessä yhdistyksessä samaan aikaan. Siis parhaimmillaan, ei pahimmillaan. Hän sanoo, ettei se olisi ollut mahdollista, ellei vaimo olisi ollut usein mukana. ”Tuskin oli yhtään talkoita, ettei myös vaimo Marjatta ollut siellä mukana”, kertoo Kyösti. Mukaan ovat mahtuneet sukuseuratoiminnan lisäksi mm. kylätoiminta paikallisella, alueellisella ja valtakunnallisellakin tasolla, sivistys- ja kulttuuri-toiminta, sekä terveys- ja eläkeläistoiminta. Mukaan mahtuu myös ystävyystoimintaa unkarilaisten kanssa.

Ajatuksen Vatasten sukuseurasta hän kertoo alkaneen, kun hän kuuli jonkun muun sukuseuran toiminnasta. ”**Jukka Hirvonen** kävi myös jututtamassa minua ja kertoi myös omasta toiminnastaan. Hän oli tehnyt vaikka mitä, myös suppeamman kirjan Vatasista”. Kyösti kertoi ajatelleen tuolloin, miksei Vatasillekin perusteta omaa seuraa. Mennäänhän me muutenkin

lujaa, hän ajatteli viitaten **Ari Vataseen**. ”Ja pian oltiinkin **Aino Kurvisen** kanssa suunnittelemassa seuran perustamista. Kun saimme ujutettua **Anja Sauran** mukaan, niin perusta seuralle alkoi hahmottua. Olin tehnyt omin päin selvitystä sukuni vaiheista ja selvittänyt isovanhempieni elämää. Anja Saura oli miehensä **Anssi Sauran** kanssa tutkinut jo sukua paljonkin ja niin mukaan tuli seuran toimintaan sukututkimus vahvaksi perustaksi”, kertoo Kyösti seuran alkuvaiheista.

Kyösti Vatanen asuu lähellä entistä työpaikkaansa Joensuun veturitalleja. ”Pitkälle en ole päässyt”, hän veistelee.

Aluksi sukuseuran hallitus oli Kyöstin kertoman mukaan “hyvin Tuupovaara painotteinen”, mutta sittemmin mukaan on tullut muidenkin sukuhaarojen jäseniä.

Luonto näytti voimaansa seuraa perustettaessa

Seuran perustamisen aikaan sattui olemaan “niin hirvuihin myrsky, että tiet menivät tukkoon kaatuvista puista”, Kyösti muistelee. “Kyläläisten kanssa niitä selviteltiin syrjään talkoilla, että päästiin liikkumaan paikasta toiseen”, kertoo Kyösti tapahtumia. Lieneekö luonnolla ollut tarkoitus näyttää perustettavalle seuralle vain voimaansa, sillä tuskin se vastaanakaan oli Vatasten seuran perustamista.

“Silloin isovanhempieni aikaan Uskalissa oli paljon Vatasia, mutta nykyisin on vain veljen poika perheineen”, kertoo Kyösti syntymäkylästään Uskalista Kiihtelysvaarassa. Sukujenkin historiassa nähdään historian kulku, kylät ovat autioituneet maatalouden muuttuessa ja leivän karatessa isompiin kyliin. “Mutta Uskali on sikäli säilyttänyt luonteensa, että pellot eivät ole metsittyneet, maanviljelys on edelleen voimissaan” kertoo Kyösti.

“Kukas nämä hommat sitten tekee?”

Toisen syyn yhdistystoimintaan ryhtymiselle Kyösti kertoo olleen ajatus siitä, että ”miten sen touhu jatkuu, jos kukaan ei suostu tekemään näitä (yhdistys)hommia?”. Tämän ajatuksen seurauksena Kyösti lupautui sydänyhdistyksen sihteeriksi ja ”jotenkin sitä tuli liu’utuksi yhdistystoimintaan useampaankin yhdistykseen, kun oli tullut ensimmäiseen suostuttua” valottaa Kyösti järjestöuraansa. ”Mutta olen minä jotain saanutkin palkaksi järjestöistä. Keräsin aikamani ammattiliiton lehdeleikekirjaa, kansioihin tallentui 3500 leikettä. Antoivat siitä sitten arvokkaan rannekellon kaiverruksin palkkioksi vuosia jatkuneesta työstä”, Kyösti kertoo tyytyväisenä.

Kyöstin tarinaan liittyy, vaikka hän ei sitä painotetusti esiin tuo, huoli myös talkootyön tulevaisuudesta. Huoli on aiheellinen. Jyväskylän Yliopistolla on seurattu talkootyön kehitystä. Määrä on vuosikymmenten saatossa pysynyt samana, mutta sen luonne on muuttunut. Kun aikaisemmin talkoita tehtiin koko yhdistykselle, niin nykyisin siinä näkyy henkilökohtainen side tulokseen. Talkoilu sitoutuu aikaisempaa useammin ja voimakkaammin joko lasten tai omaan harrastukseen. Se on myös lyhyempi kestoista aikaisempiin aikoihin verrattuna.

Vaikka mukana Kyöstin tarinassa on mukana osa leikkiäkin, kuten useimmiten hänen tarinoissaan on, niin hän pitää yhdistystoimintaa antoisana aikana. Se on antanut tuttuja paljon ja hyviä ystävyys-suhteita, sekä paljon hyviä kokemuksia, riemuakin. Esimerkin Kyösti kertoo kylätoiminnasta. EU:n myötä Suomikin voi päästä mukaan eurooppalaiseen leader – toimintaan, jossa oli mukana 2000 tuhatta kohdetta kautta Euroopan. Toiminnan ajatuksena oli kehittää alueiden toimintaa paikallista asiantuntemusta ja yhteistyötä hyödyntäen. Leader-toiminnan myötä kehitystoimintaan sai myös rahoitusta ja hakija joutui rahoittamaan osan tekemällä talkoita.

”Unkarista haettiin ystävyystoimintaan kyläyhdistystä Suomesta ja me kävimme siihen heti kiinni, kun saatiin 100 %:n rahoitus starttihankkeen turvin. Kun mukaan päästiin, niin ryhdyimme suunnittelemaan ystävyysmatkaa Unkariin. Bussilla sitten teimme 40 hengen voimin 10 päivän matkan 10 maan kautta Unkariin ja takaisin. Innostus oli niin kova, että vuoden päästä tehtiin toinen matka”, kertoo silmin nähden muistoistaan innostunut Kyösti. Matkoja tehtiin sittemmin useita, puolin ja toisin. Unkarista oli esimerkiksi yli 20 esiintyjää MM-tattikilpailuissa. ”Ilmeni, että unkarilaiset olivat ostaneet Kiihtelysvaaran S-Marketista kaikki Fazerin siniset suklaalevyt loppuun.

Niinpä menin naapurikylästä kotoisin olevan **Kyösti Kakkosen** puheille ja kerroin että nyt tarvittaisiin suklaata. Kakkonen oli Unkarin kunniakonsuli ja halusi lähettää terveiset Unkariin suklaiden kanssa, joten hän lahjoitti merkittävän määrän suklaalevyjä”, muistelee Kyösti.

”Viimeiselle reissulle halusi Unkarin televisio lähettää ryhmän mukaan toimittajan ja kuvaajan, johon tietenkin suostuttiin. Television porukat tekivät matkastaan ohjelman televisioon, joka voitti sinä vuonna Unkarin television matkaohjelmien sarjan ja se esitettiin monen monituisen kertaan uusintana siellä”, jatkaa Kyösti.

Tarina Uskalin kyläyhdistyksestä kertoo kuinka merkityksellistä voi yhteisöllinen talokotoiminta olla yhteisen hyvän eteen. Ei vain taloudellisessa mielessä, vaan myös henkisen pääoman muodostajana. Tarinan Uskalista voi hyvin päättää Kyöstin toteamukseen ” kun Uskalissa oli 60 asukasta, niin kyläyhdistyksen jäsenmäärä oli noin 150”. Kyläyhdistys toimi siteenä kotipaikkakuntaansa myös sieltä poismuuttaneille.

Entä sukuseuran tulevaisuus?

Tämän haastattelun tarkoituksena ei ole valaa sukuseuran tulevaisuuden perusteita, eikä ankkuroida sitä johonkin suuntaan. Mutta jokunen sana kuitenkin entisestä, nykyisestä ja tulevasta toiminnasta.

Kyöstin mielestä Vataset – sukukirjan ensimmäisellä osalla on ollut keskeinen asema ja merkitys sukuseuran toiminnassa. ”Nimenomaan se, että se on tehty omin voimin talukoilla, eikä ole annettu ulkopuolisen tehtäväksi, on kantanut seuran toimintaa pitkälle. Muistan, kuinka innostunutta sukututkinta oli. Esimerkiksi eräältä sukututkijalta tuli sähköpostia aamuyöllä, kun hän oli löytänyt jonkun uuden linkin suvun historiaan. Jukka Hirvonen

ja Anssi Saura tekivät varmaan suurimman työn sukukirjan valmistumisen hyväksi ja oikoluvussa Anja Saura. Sukukirjan julkaiseminen oli mittaamattoman arvokas työ,” kehuu Kyösti sukututkijoita.

”Sukukirjan painoksen määrästä oli aikanaan keskustelua ja päädyttiin painamaan kerralla isompi määrä. Ajateltiin vanhan sanonnan mukaan, että kyllä aika tavaran kaupitsee. Ja niin on käynytkin. Kirjoja on jäljellä vain pieni määrä”, toteaa Kyösti tyytyväisenä.

Valmisteilla oleva sukukirjan toinen osa tulee olemaan kova ja vaativa haaste seuralle. ”Varsinkin kun EU:kin tuntuu asettuvan sukukirjaa vastaan” manaa Kyösti viitaten tietosuojalakiin, joka antaa kovat rajoitteet henkilötietojen käytössä mm. sukukirjoissa. Mutta hän uskoo myös seuraavan osan valmistuvan, sillä niin osavaa ja sitkeää sukututkijoiden porukka on.

Kahden vuoden välein järjestettävä sukujuhla kokouksineen päätettiin pitää heti alkuvaiheessa eri puolin Suomea, vaikka ”suvun porukkaa onkin eniten etelässä”, kuten Kyösti kuvaa. Sukujuhlat ovat keränneetkin suhteellisen tasaisen osallistujamäärän kaikkialle järjestämispaikasta huolimatta.

Kyöstin mielestä ”sukujuuret ryhtyvät kiinnostamaan ihmisiä, kun kertyy enemmän ikää. Se on tietysti luonnollista, sillä nuorempana elämässä on muita kiireitä. Niinpä sukuseuran nuorten toimintana voitaisiin pitää viisikymppisten keskustelukerhoa”, aprikoi Kyösti puoliksi tosissaan. Ja jatkaa; ”olisi seminaarin paikka miettiä, miten saa ihmisiä mukaan toimintaan”.

Kiitokseksi lehtileikkeiden keräyksestä saatu arvokas rannekello.

Teksti ja kuvat: Esko Vatanen

Sukuseuran hallituksen tulokas esittäytyy

Seuran vuosikokouksessa syyskuussa 2023 valittiin hallitukseen yksi uusi jäsen, joka on **Anneli Myller** Helsingistä. Seuraavassa hän kertoo itsestään, suvustaan ja tavoitteistaan yhdistyksen toiminnan kehittämiseksi

Olen Anneli Myller, 64, ja tulin valituksi Lahdessa 16.9.2023 pidetyssä sukukokouksessa sukuseuran hallitukseen. Juureni ulottuvat edesmenneen äitini Aulikki Myllerin (os. Vatanen) (1933-2009) puolelta Tuupovaaran Vatasten sukuhaaraan. Isoisäni Pekka T. Vatanen (1902-1991) kuului Tuupovaaran Konnuniemen Vatasten suureen sisarusparveen. Tuupovaara kiinnittyy minuun myös isäni suvun, Myllereiden, kautta.

Rakas Helsinki on ollut kotipaikkani 43 viime vuotta, joskin lapsuuteni ja nuoruuteni elinpiiriä oli pääasiassa Liperin leipäpitäjä. Pohjois-Karjala pysyy hyvin hyppysissä ja lämpimänä sydämessä Tuupovaarassa sijaitsevan kesämökin ansiosta.

Koulutukseltani olen valtiotieteen maisteri Helsingin yliopistosta. Lisäksi minulla on humanististen tieteiden kandidaatin tutkinto (yleinen historia) silloisesta Joensuun korkeakoulusta (nyk. Itä-Suomen yliopisto). Tiedonjanoni ei näköjään ole hävinnyt ikääntyessäni mihinkään, sillä neljä viime vuotta olen opiskellut yliopistossa taiteiden tutkimuksen eri oppiaineita kuten taidehistoriaa, musiikkitiedettä ja teatteritiedettä sekä kulttuurien tutkimuksen puolelta arkeologiaa. Kaikkien näiden aineiden suoritettut kurssit tukevat monikymmenvuotisia harrastuksiani ja syventävät tietämystä niistä, sillä monesti minut löytää teattereiden katsomoista, konserttisaleista tai taidemuseoista ja -gallerioista.

Neljänkymmenen vuoden työurani tein aikakaus- ja asiakasmedia-alalla työskennellen muun muassa julkaisujohtajana, luovana johtajana, kustannusjohtajana ja päätoimittajana. Kirjastoista saattaa hyvällä tuurilla löytää kirjoittamani kirjat Suurten tunteiden joulu (Tammi, 2017) ja Iloista pääsiäistä! (Tammi, 2018).

Perheeseeni kuuluu aviomieheni Timo Huttunen ja aikuinen poikamme Iiro puolisoineen sekä kaksi

kissaa, joista toinen on kuin onkin Tuupovaaran Vatasia sekini.

Anneli Myller

Toivottavasti kokemuksestani ja osaamisestani on hyötyä ja käyttöä myös sukuseuran hallituksessa, minkä toimintaa odotan innolla ja kiinnostuneena. Isona haasteena koen sen, kuinka itseäni nuorempia sukupolvia saataisiin motivoitua mukaan toimintaan ja edes ohikiitävän häivähdyksen verran kiinnostuneiksi suvun asioista. Mitkä siis ovat ne tavat ja keinot sukuseuran toiminnassa, joilla tämä tempu tehdään? Joka tapauksessa elävä (kirjaimellisestikin) sukuseura kuulostaa aina hyvältä.

Yst. terveisin Anneli

Uskalin Ville Vatasen kuulumisia vuodelta 2023

Vatas-Posti on seurannut ralliautoilua koulunsa ohella harrastavan **Ville Vatasen** menestystä useammassa numerossaan. Viimeaikaisista kuulumisista Villeä haastatteli nyt isosetä **Kyösti Vatanen**.

K: Mennäänkö ensin ”siviiliasioihin”, kouluun, ajokorttiin, kalaan?

V: Opiskelen toista vuotta Tohmajärven lukiossa. Ajokortin sain taskuun viime lokakuussa ikäpoikkeusluvalla täytettyäni 17 vuotta. Kalassa olen käynyt nyt harvemmin, mutta kesäisin sinnekin kerkiää useammin.

K: Kilpaa ajaessa tarvitsee olla kunnossa. Miten sinä hoidat kuntoasi?

V: Käyn Tohmajärven kuntosalilla ja sen lisäksi lenkkeilen, hiihdän ja lumikenkäilen.

K: Löytyykö vielä auton ulkopuolelta tilaa uusille sponsoreille?

V: Tottakai aina tilaa löytyy.

K: Vieläkö huollon joukot ovat painottuneet Vatasiin?

V: Vatasia pääasiassa ja yksi Pirinen (isosiskon poikaystävä).

K: Onko ajokalustossa muutoksia?

V: Tämä kausi ajetaan vielä samalla Toyota Auriksella. Jos kaikki menee hyvin ja kuljettaja kehittyy, niin ensi vuonna edessä on uudet haasteet!!!

K: Vieläkö ovat mukana ralli ja rallisprint?

V: Pääpaino on ralleissa, mutta rallisprinttejäkin ajetaan aikataulun mukaan.

K: Montako kilpailua niitä tuli vuoden aikana?

V: 16 kilpailua.

K: Miten sujui rallisprintin kilpailut?

V: Erittäin hyvin, Rallisprintin Nuorten cup Suomenmestaruus.

K: Entäs rallit? Otetaan hyvät ensin.

V: Tuli todella hienoja onnistumisia, etenkin

Ville ja hänen kartturinsa Hannu Lamminen.

kotokisa Itärallin luokkavoitto, SM ralli Lahdesta ja Vetomies rallin luokkavoitto Jyväskylässä. Toki oli myös karvaita epäonnistumisen hetkiä muutamassa kilpailussa, mutta nekin aina opettavat olemaan vahvempana tulevaisuudessa.

K: Huonommin menneet rallit. Opettiko ne muutakin kuin nuotteja?

V: Auton korjaustaitoa ne ainakin paransivat. Kyllä niistä sai erilaisia kokemuksia ja jatkossa tietää mitä tehdä eri tavalla, jos tulee samankaltainen tilanne vastaan. Nuotti on myös kehittynyt erilaisten tilanteiden myötä.

K: Mitkä ovat vuoden 2024 tavoitteet?

V: SM4 luokan Suomenmestaruus ja Nuorten Suomenmestaruus

K: Isoja kaloja ja Hyviä kilpailuja vuodelle 2024!

V: Kiitos paljon haastattelusta isosetä!!!

Teksti: Kyösti Vatanen

Kuva: Arto Piironen

Vatasia aikansa sankareita

Seuraavassa on kaksi tarinaa ansioituneista Vatasista. He olivat tosin eri hengen lapsia. Ensimmäinen on vuodelta 1937 ja peräisin Jaakko Rugojevin kirjasta: Rannalla Kuitin. Kertomuksia Kalevalan piiristä. 1962. – Karjalan ASNT:n Valtion kustannusliike.

Lainaus sivulta. 32. Mieleeni muistuu usein Aleksi Vatanen. Seitsenvuotisen koulun päätettyään hän palasi kotikyläänsä Kostamukseen ja ryhtyi punanurkan hoitajaksi. Tästä talosta [entisestä kirkosta, AS huom.] tuli monilukuisen kylänuorison tyyssija. Ohjelmallisia illanviettoja, urheilukilpailuja, riemukasta karkeloa. Heinänniittoaikana Aleksi saatiin nähdä milloin yhdessä, milloin toisessa prikaatissa. Tuoreet lehdet ja levysoitin kainalossa hän teki jalkaisin (joskus veneellä) pitkiä matkoja. Päivällisaikana hän luki maailman uutiset, kertoi maailman menosta, soiteli reippaita säveliä, ripusti kaikkien nähtäväksi uuden seinä- tai pikalehden... Aleksi oli nuorisoliittolainen ja kaatui Isänmaallisen sodan rintamalla.

Vanhaa Kostamuksen kylää Saviniemen ja Vatalan välisen salmen sillalta Saviniemen puolelta nähtynä. Taustalla Vatalan taloja. (kuva: Venäjän kansatieteellinen museo, kuva-arkisto, Pietari).

Kuva Kostamusjärveltä ennen kuin siitä tehtiin pajua kasvava kaivoksen lieteallas. Samassa yhteydessä hukkui takana näkyvä Vatalakin. Vatasia asui muuallakin Kostamuksessa, mutta Vatala sai heistä nimensä.

Toinen on Jaakko Korjuksen kirjasta: Jäähyväiset Syvärille. 1996. – Karisto.

Lainaus sivulta 148. Ajomies Eetu Vatanen, s. 2.3.1903 Iisalmen maalaiskunnasta sodan alkaessa toimitusjaoston hevostmieheksi 3./Rask. Psto 24.

Tuulosjoen taisteluiden [syyskuun alussa vuonna 1941, AS huom.] aikana

Vatanen lähti mukaan vastaiskuun. Vihollisen piiskatykki hallitsi tien suuntaa. Vatanen kiersi sivusta-asemaan ja napsi tarkkasilmäisenä metsämiehenä vihollisen toisensa jälkeen. Piiskatykin vaikeneminen herätti huomiota.

Vatanen: ”Eihän tässä mittee hättää uo, ku vain piisaa nuita paukkuja”. Vatanen sai ”paukkuja” ja suomalaiset räjäyttivät ilkeän piiskan.

Vatasen tuli palata takaisin töpinään, mutta hän tahtoi olla etulinjan mies. Hänestä tuli tulenjohdteen puhelinmies.

Vatanen ei karttanut kuumia paikkoja. Kun yhteys katkesi, Vatanen totesi rauhallisena: ”Pitänee sitten mennä sitä lankoo kahtomaan”. Kerran iski kranaatti puuhun, jonka juurella Vatanen seisoi. Sirpale löi Vatasen saappaan kärjen auki, mutta säästi miehen. ”Sitä ku ou hyvä tuur, nii eihä se” Vatanen totesi. Vatanen selvisi kaikista kahakoista ehjänä miehenä ja hänet palkittiin VM 1:llä.

Teksti Anssi Saura

Kuvassa alla Vataset ihmettelevät Vienan retkellämme venäläistä piiskatykkiä Uhtuan Kis-Kis-kukkuloilla, tarkemmin sanottuna Munakukku lalla. Oikealla on tunnistettavissa ainakin Eero Kurvinen ja Kyösti Vatanen. Kuva Aino Kurvinen.

Veli Vatasen elämäntarina päätyi kirjan kansien väliin

Vatasten sukukirjaa selaillessa silmäni tarttui kuva hautakivestä, johon oli kiveen veistetty vainajan rintakuva ja tiedot **August Vatanen** 1856 – 1923. Kirjan tekstistä ilmeni, että kyseessä oli kansanedustajana, paimenena, renkinä ja kivityömiehenä työskennellyt mies. Hän oli toiminut sekä Helsingissä, Ruotsissa, Norjassa, että Venäjällä. Monipuolinen työhistoria ja kansainvälisyys herätti kiinnostukseni.

Hirvosen Jukka lähetti sähköpostia viime syksynä Vatas-Postin juttuideoista ja kertoi myös, että **Veli Vatasesta** on julkaistu kirja. Selvisi, että August ja Veli ovat sama henkilö. Muistin lapsuudestani tarinoita kansanedustajasta, joka oli värikäs esiintyjä valtiopäivillä ja myös maakunnissa pidetty puhuja. Ajattelin esitteleväni kirjan Vatas-Postissa, mutta se jäi silloin tekemättä.

Asia jäi vaivaamaan mieltäni ja tutkin taustoja, laiskasti tosin. Kirjan on kustantanut Samuli Parosen Seura ja sen on kirjoittanut filosofian tohtori **Pauli Arola**. Internetin ihmeellisestä maailmasta löysin Aamupostin jutun kirjasta ja sen kirjoittajasta tietokirjailija Pauli Arolasta. Soitin hänelle kysyäkseni miten kirja on syntynyt.

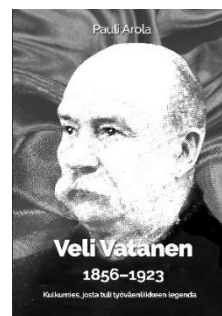
Puhelusta Arolalle selvisi, ettei kyseessä ole sukuseura, kuten virheellisesti ajattelin. Samuli Parosen Seura on riihimäkeläisen kirjailijan ja aforismistikon mukaan nimetty kirjoittajayhteisö, joka on perustettu vuonna 1984. Seurassa on kirjoittajaryhmiä ja se harjoittaa kirjoittajakoulutusta ja toimii myös kustantajana lähinnä tietokirjojen parissa, kertoi Pauli Arola.

Selvisi myös, että Pauli Arolan kiinnostus Veli Vatasta kohtaan oli syntynyt jo varhain. Hän oli ollut äitinsä kanssa kävelyllä Malmin hautausmaalla 1950 luvun alkupuolella, jolloin he olivat jostakin syystä poistuneet sieltä tavallisesta poikkeavaa reittiä. Kun vastaan tuli Vatasen hautakivi, äiti totesi pojalleen haudassa lepäävän Paulin isän sukulaisen. Asia jäi pojan mieleen, hän ajatteli selvittävänsä myöhemmin, sitten isona, millaisesta sukulaisuudesta on kyse. Ajan myötä selvisi Veli Vatasen olleen hänen isänpuoleisen isoäidin äidin velipuoli. Arola kertoo keränneensä aineistoa Veli Vatasesta pikkuhiljaa jo pitemmän aikaa, mutta arvioi tulleensa riittävän isoksi vuonna

2020, jolloin hän aloitti kirjan varsinainen kirjoitustyön. Alkuperäisenä suunnitelmana oli laatia aiheesta tutkimusartikkeli, mutta aika pian Arola havaitsi Veli Vatasen eläneen niin vaiherikkaan ja värikkään elämän, ettei se mahdu tarkan tieteellisen artikkelin muottiin. Niinpä hän päätyi laatimaan kirjan, joka perustuu hänen tutkimustyöhön, mutta se sisältää myös päähenkilöstä kansan keskuudessa eläviä tarinoita ja muistoja. Kirjasta löytyvät viittaukset lähteisiin ja lähdeluettelo, mutta sen voi lukea myös tarinana Veli Vatasen elämän taipaaleista.

Käsikirjoitus valmistui tammikuussa 2022, edessä oli vielä kustantajan hankkiminen kirjalle, sekä käsikirjoituksen viimeistelyä. Kun tietokirjojenkin alalla on äänikirjojen vallatessa alaa jonkinlainen pula painettujen kirjojen kustantajista, niin riihimäkeläisenä Arola tuli soittaneeksi Riihimäellä toimivan Samuli Parosen Seuran silloiselle puheenjohtaja **Matti Kettuselle** tarjotakseen kirjaa kustannettavaksi. Kettunen pyysi lähettämään käsikirjoituksen tutustumista varten. Päätös kirjan kustantamisesta syntyi aikanaan ja Veli Vatanen päätyi ansaitusti kirjan kansien väliin.

Kirjoittaja Pauli Arola on filosofian tohtori, joka on julkaissut useita tietokirjoja, sekä tehnyt akateemisia tutkimuksia ja niihin liittyviä artikkeleita ja julkaisuja.

Kirja Veli Vatanen 1856 – 1923 julkaistiin syyskuussa 2023 ja sitä on saatavilla hyvin varustettujen kirjakauppojen verkkokaupoista ja joistakin divareiden verkkokaupoista.

Teksti: Esko Vatanen

Perhetietojen antaminen sähköis

Vatasten suvun historiaa kartoitetaan. Täytä ja allekirjoita perhetieto lomakkeellamme.

Olethan antanut perhetietosi tulevaan sukukirjaan?

Jos et ole vielä antanut omia ja perheesi tietoja Vatasten Sukukirjan II-osaa varten, niin helpoiten se tapahtuu vataset.fi – sivujen kautta. Lomake löytyy etusivulta Perhetietolomake-linkin kautta. Sieltä myös löytyy tulostettava versio, jos haluat täyttää lomakkeen ja tulostaa lomakkeen toimitettavaksi postin kautta.

Kaikissa sukututkimukseen liittyvissä kysymyksissä voit olla myös yhteydessä alla oleviin sukuhaarojen yhteyshenkilöihin.

Tuupovaara

Pekka K. Vatanen
pekka.k.vatanen@viestilinja.fi
+358 45 3231883

Tohmajärvi

Maija Väänänen
maivaana63@gmail.com
+358 50 5307613

Heinävaara

Tarja Hukka
tarja.hukka@hotmail.com
+358 50 5407597

Hammaslahti

Raija Koivisto
raija.koivisto@mac.com
+358405537250

Iisalmi

Anneli Saarinen
m.annelisaarinen@gmail.com
+358 50 365 1402
Marja Repo
marjakrepo@gmail.com

Pielisjärvi

Esko Vatanen
esko.vatanen@gmail.com
+358 40 531 2734

Muista jäsenmaksu

Lahdessa 16.9.2023 pidetyssä sukkokouk- sessa päätettiin pitää jäsenmaksut ennallaan vuosille 2024 ja 2025. Jäsenmaksu on 20 € jäseneltä/vuosi, lisäksi jäseneksi tulevalta, samassa taloudessa asuvalta perheenjäseneltä 5 €/vuosi. Jäsenmaksun voi maksaa samalla kertaa myös kahdelta vuodelta (vuosijäsenmaksu x 2) tai 10:lle vuodelle (vuosijäsenmaksu x 10).

Jäsenmaksu maksetaan Vatasten sukuseura ry:n tilille: Vaara-Karjalan Osuuspankki, IBAN FI19 5047 0720 0361 48.

Ilmoitathan maksun yhteydessä viestikentässä: jäsenmaksu vuodelta xxxx sekä jäsenen nimi- ja osoitetiedot!

14 päivän haaste sukututkijalle

-
- Päivä 1: Soita lähisukusi vanhimmalle ja kysele kuulumisia
 - Päivä 2: Etsi vanhin sukuusi liittyvä kirkonkirjan sivu
 - Päivä 3: Etsi vanhin valokuva suvustasi ja tutki sitä
 - Päivä 4: Selvitä, mitä ammatteja sukulaisesi ovat harjoittaneet menneisyydessä
 - Päivä 5: Tutki, mistä sukunimesi on saanut alkunsa
 - Päivä 6: Etsi vanhoista sanomalehdistä sukuusi liittyvä tarina
 - Päivä 7: Selvitä kenellä sukusi naisista oli eniten lapsia
 - Päivä 8: Kirjoita perinteinen kirje jollekin sukulaisesellesi
 - Päivä 9: Tee lyhyt tarina jostain sukusi sotilaasta
 - Päivä 10: Etsi vanhoja koulutodistuksia ja vertaile niitä
 - Päivä 11: Selvitä missä kaukaisin tuntemasi esivanhempi asui
 - Päivä 12: Käy kuvaamassa joku edesmenneen sukulaisten hautakivi
 - Päivä 13: Haastattele joku lähisukusi jäsen
 - Päivä 14: Kirjoita ylös ainakin yksi omaan elämäsi liittyvä tarina

WWW.JUHANSUKU.FI

Ajasta ikuisuuteen:

Vatasten sukuseura kunnioittaa joukostamme poistuneiden muistoa ja ottaa osaa omaisten suruun!

Opettaja ja isännöitsijä **Jaakko Ilmari Mäkelä** syntyi Terijoella 17.02.1936 ja kuoli 15.10.2023 Järvenpäässä. Hän kuului Tuupovaaran Vatasten sukuun äitinsä puolelta.

Opettajan ja isännöitsijän työnsä ohella hän toimi paikallisvaikuttajana Järvenpäässä, missä hän eli vuodesta 1958 alkaen. Hän oli aktiivinen varsinkin karjalais- ja terijokelaistominnassa. Jaakon ja hänen vuonna 2021 edesmenneen vaimonsa Kaijan perillisiä ovat tytär ja tyttärentytär.

(Sirkka) Annikki Vatanen os. Vartiainen, syntyi 23.5.1931 Pielisjärvellä ja kuoli 1.10.2023 Tuupovaarassa.

Erkki Lauri Sakari Vatanen menehtyi 23.11.2023 Porissa pitkän sairauden murtamana. Erkki oli syntynyt Kotkassa 27. kesäkuuta 1945, jonne hänen sukusensa oli muuttanut 1900 – luvun taitteessa. Työelämänsä ajan hän asui Helsingissä ja muutti eläkevuosiin Laviolle.

Pojalleen **Marko Vataselle** hän kertoi viimesyksynä Lahdessa vietetyn sukujuhlan olleen hänen viimeisensä. Ilmeisesti hän aavisti matkan tuntemattomaan kutsuvat pitkän sairastelun seurauksena.

Lyhyesti:

Ilmoita syntymäpäivistä ja suru-uutisista

Vatasten sukuseuran jäsenet voivat ilmoittaa omista tai sukulaisten syntymäpäivistä Vatas-Postissa. Myös sukulaisen kuoltua suru-uutisen voi ilmoittaa muille Vatasille lehden välityksellä.

Ilmoituksen jättämisen edellytyksenä on juhlijan henkilön tai hänen huoltajan suostumus ilmoituksen julkaisemiselle. Surun kohdatessa ilmoituksen voi jättää lähiomainen. Jos haluatte ilmoitukseen kuvan, niin liittäkää se tietojen lähetyksen

mukaan. Kuvat julkaistaan mustavalkoisina, jollaiseksi värikuvat voidaan käsitellä niiden saapuessa sähköisinä. Mukaan tarvitaan myös ilmoitusta koskevan henkilötiedot ja mielellään asuinpaikkakunta. Jos haluatte luonnehtia henkilöä jollain tavoin, sekin on mahdollista, mutta lyhyesti.

Ilmoituksen aineistot voi lähettää Esko Vataselle sähköpostitse.

Osoitetiedot kuntoon!

Jos muutat, niin huolehdithan osoitteenmuutoksesta myös sukuseuran sihteeri Pekka K. Vataselle, jotta saat myös seuraavan Vatas-postin.

Vataset sähköisesti

Sukuseuralla on myös sähköinen ulottuvuus. Kotisivut löytyvät internetistä osoitteella vatastet.fi ja facebookista oma ryhmämme löytyy Vatasten sukuseura – nimellä. Jäseneksi facebookin ryhmään pääsee hakemalla.

Lasten sivulle sopii piirroksia ja tarinoita

Lasten sivu on myös jäsenten lasten käytössä, jonne voi lähettää piirroksia, loruja ja sattumuksia. Jos haluat jakaa hauskat hetket lasten kanssa muiden kanssa, niin laita niitä tulemaan Esko Vataselle.

Lintujenbongausta ja sukututkimusta

Lintujen tarkkailu, bongailu ja valokuvaaminen on mielenkiintoinen harrastus, jota sukututkijoistamme ainakin kaksi harrastaa aktiivisesti. **Jukka Hirvonen** Imatralla itärajan järvien ja jokien tuntumassa ja puheenjohtajamme **Anneli Saarinen** meren rannalla, tällä hetkellä Porin lintuvesien äärellä. Jos sukututkimus on yksinäistä ja hiljaista puuhaa tietokoneen äärellä, lintujen tarkkailu luonnossa on vastakohta tälle. Esitimme muutamia kysymyksiä Jukalle ja Annelille.

Milloin ja millä tavalla aloitit harrastuksen?

Anneli kertoo perineen lintuharrastuksen isältään ja veljiltään. ”Jo lapsena ollessani he opettivat eri lintujen nimet ja pääsin heidän kanssaan luontoretkeille. Siitä syttyi halu tunnistaa, mikä lintu on kyseessä. Lintukirjaa selasin ja luin aivan pienestä pitäen” kertoo Anneli.

Anneli Saarinen tarkkailee muuttajien saapumista, vaikka rannat ovat jäässä. Kuva Annelin arkisto.

Jukalla lintuharrastus on tullut valokuvaharrastuksen kautta, jonka hän kertoo alkaneen jo teini-iässä. ”Innostusta lisäsi se, kun pääsin 18-vuotiaana viikonlopputuuraajaksi Varkauden lehden valokuvaboratorioon kehittämään toimittajien filmit kuviksi. Pääsin

myös itse ottamaan uutiskuvia. Aamuisin oli hienoa nähdä omia kuvia lehden sivuilla”, muistelee Jukka.

Luontokuvaus on kiinnostanut Jukkaa alusta alkaen, mutta ”linnut tulivat pääosaan vasta myöhemmin, kun oli varaa hankkia omia pitempiä objektiiveja,” Jukka kertoo.

Onko sinulla joku lempipaikka, jossa käyt?

Anneli on asunut aina meren rannalla, joten merenrantojen lintutornit ovat tulleet tutuiksi. ”Paraisilla ehdottomasti lempipaikka oli Lenholman luonnonsuojelualue. Se on ihan Saaristotien varrella eli todella helppo paikka jokaiselle käydä. Keväinen ilta, jolloin satakieli ja muut yölaulajat lurittelevat ja lehtometsässä kukkivat sini- ja valkovuokot sekä kiurkannukset, on jotain sanoinkuvaamatonta. Täällä Porissa ehkä Yyterin lietteet kahlaajien muuttoaikaan on mieluinen paikka”, kertoo Anneli.

Jukan mukaan ”Imatran halki kulkeva Vuoksi on ympäri vuoden hyvä lintujen tarkkailupaikka. Tänäkin kauppareissun yhteydessä kävin katsomassa muutamia lintujen ruokintapaikkoja Vuoksen varrella. Nyt ei osunut silmään mitään erityistä. Tai ehkä kuitenkin pyrstöiaisparvi on mainitsemisen arvoinen.”

Mikä on mieleenpainuvuin kokemus, mikä on jäänyt mieleen?

”Aluksi pidin kirjaa vuoden aikana tunnistamistani linnuista ja haaveilin matkustamista harvinaisten lintujen perään saadakseni havaintopisteitä. 200 eri lintulajin havaitseminen vuodessa on se maaginen raja, jonka saavuttaminen olisi merkkipaalu. Sitä en ole koskaan vielä tavoittanut”, kertoo Jukka harrastuksensa alkutaipaleesta.

”Lunnit ja ruokit olivat pitkään mielessä, mutta niistä kuitenkin luovuin melko nopeasti ja tyydyin seuraamaan kotipaikkani Imatran lähialueen lintumaailmaa – nykyään pääosin kotipihaan lintuja. Vuosittain käyn vielä lintujen muuttoaikaan ihailemassa Parikkalan Siikalahden lintumaailmaa” kertoo Jukka harrastuksensa kehittymisestä.

Mutta viime vuosien mieleenpainuvien lintuhavainto on Jukalla parin vuoden takaa. ”Aamulla avatessani ikkunaverhot, oli pihalla outo musta lintu, jonka päässä oli paljon valkoista. En ollut moista ennen nähnyt. Sain linnusta useita kuvia ja tietokoneen avulla selvisi, että kyseessä oli leukistinen mustarastas – siis melko harvinainen värivirheinen mustarastas”, kertoo Jukka mieltä ilahduttaneesta kokemuksestaan.

Jukka Hirvonen kuvaamassa. Kuva Jukan arkisto

Anneli puolestaan kertoo mieleenpainuneita kokemuksia kertyneen useita, mutta yhden hän haluaa nostaa esille muiden joukosta.

”Mutta yksi mieleenpainuvimmista on ollut jokapäiväinen kurkien laskeutuminen talomme edessä olevalle pellolle. Ikkunasta ja terassilta saimme noin kuukauden verran katsella noin 30 kurjen parvea ja kuunnella torvien törähdyksiä aina aamuyöstä ilta myöhään. On aika mahtavan näköistä, kun kurki laskeutuessaan levittää valtavat siipensä tai kun ne tanssivat soidintanssia noin 20 metrin päästä itsestä” kertoo Anneli selvästi vaikuttuneena vuosittaisesta kokemuksestaan. Mutta lempilinnukseen Anneli mainitsee punarinnan. ”Se on kevään airut minulle. Samoin se on viimeisiä muuttolintuja, jotka hyppelevät

vielä syksyisin pihalla. Se on niin kaunis ja pirtsakka lintu”, kuvailee Anneli.

Mitä harrastus sinulle antaa?

Annelille lintujen tarkkailu on ennen kaikkea luonnossa liikkumista ja siitä nauttimista. ”Jos sen lisäksi näkee jonkin harvemmin näkyvän lajin, se on ekstrapää, mutta aivan tavallisen variksenkin puuhia on mukava seurata. En bongaile pinnoja, vaikka osallistunkin aina Bird Life:n” 100 lintulajia”-haasteeseen, mutta haastan vain itseäni” kuvailee Anneli.

Jukka saa harrastuksestaan iloa kodistaan käsin. ”Kotipihaan runsas linnusto ja parinsadan metrin päässä oleva Immalanjärvi tarjoaa läpi vuoden kiinnostavaa seurattavaa” sanoo Jukka. Samaan asiaan kiinnittää Annelikin huomiota toteamalla, että ”lintuja voi katsella vaikka ikkunasta. Hyvillä kiikareilla pärjää jo pitkälle”. Mutta ”kannattaa rohkeasti lintutorneilla kysellä muilta harrastajilta apua ja mennä lintuyhdistysten järjestämille yleisöretkille” kannustaa Anneli.

Leukistinen mustarastas. Lintu on luonnossakin väri-tykseltään mustavalkoinen. Kuva Jukka Hirvonen

Pyrstötiainen. Kuva Jukka Hirvonen.

Netistä apua bongailun aloittamiseen ja harrastamiseen

Lintubongailuun on kehittynyt vuosien saatossa useita teknisiä välineitä, joiden avulla lintuharrastamisen aloittaminen helpottuu ja voi olla mukavampaa. Esittelemme kaksi tapaa lintuharrastamisen tueksi.

Muuttolintujen kevät – sovellutus

Jyväskylän Yliopisto on kehittänyt yhdessä muiden alan toimijoiden kanssa lintujen tunnistamista helpottavan Muuttolintujen kevät - sovelluksen. Ohjelman tunnistaminen perustuu lintujen lauluäänen nauhoittamiseen puhelimella. Kun lähetät havainnon tunnistettavaksi, niin saat vastaukseksi muutamissa sekunneissa linnun nimen, sekä laajan katsauksen tunnistettuun lintuun. Ohjelman voi jättää myös nauhoittamaan pitemmäksikin aikaa, jolloin se nauhoittaa tasaisin väliajoin näytteitä koko annetun ajan. Jyväskylän Yliopiston tiedotteen mukaan ohjelma tunnistaa noin 150 lintua ja sitä kehitetään koko ajan.

Sovellutus on ladattavissa älypuhelisten sovelluskaupoista ja se soveltuu sekä Android että iPhone järjestelmille.

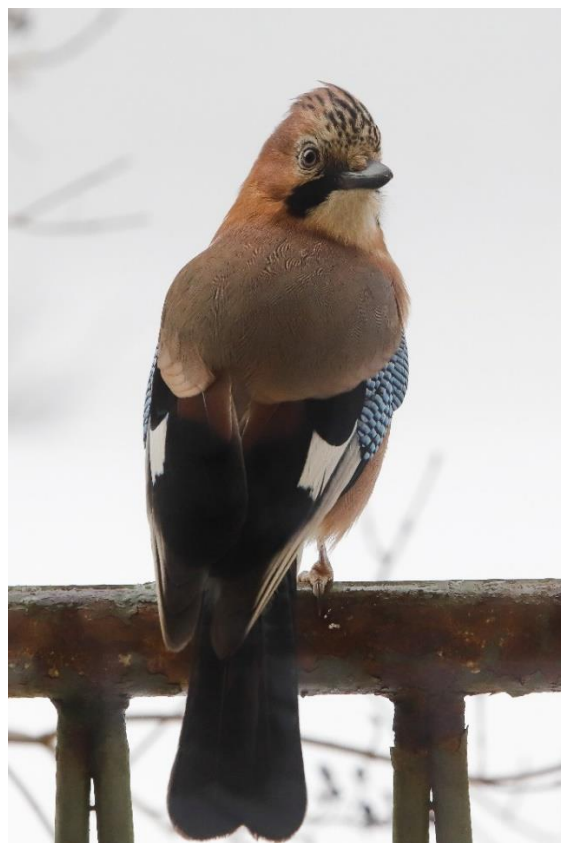
Esko Vatanen kertoo asentaneensa sovelluksen itselleen viime vuonna Juhannusta edeltävällä viikolla. Kesän aikana hänelle kertyi 17 tunnistettua lintua. Lähinnä mökkikäytössä sovellus avasi aivan uudenlaisen ulottuvuuden lintujen harrastamiseen

Tunnista 100 lintua – haaste

Suosittu “Tunnista 100 lintulajia” -haaste on hauska tapa tutustua lintuihin ja lintuharrastukseen. Onnistutko havaitsemaan sata lintulajia Suomessa yhden kalenterivuoden aikana? Vuodesta 2017 lähtien

käynnissä ollut haaste on innostanut jo tuhansia ihmisiä tulemaan mukaan.

Tämän haasteen järjestää Bird Life Suomi vuosittain. Kyseessä ei ole kilpailu vaan henkilökohtainen haaste, joissa voi havainnoida lintuja omaan tahtiin. Bird Lifen kotisivujen mukaan Suomessa pesii noin 250 lintulajia, ja kaikkiaan on havaittu yli 480 lajia, joten sata lajia vuodessa on aloittelijalle sopiva tavoite. Tietenkään ei haittaa, vaikka tavoitteeseen ei pääsisikään. Siitä huolimatta harrastaja varmasti oppii lisää linnuista ja kokee hienoja hetkiä lintujen parissa.

Närhi parvekkeella Kuva Jukka Hirvonen.

Haasteen tavoitteena on lintuharrastuksen ja luonnon tuntemuksen lisääminen. Haasteeseen tarttuminen on oivallinen tapa kartuttaa omaa lintulajien tunnistustaitoa.

Haasteeseen voi osallistua internetin välityksellä lataamalla haasteen sovelluksen, joka löytyy birdlife.fi – sivuilta haasteen esittelystä. Birdlife.fi – sivuilta löydät myös paljon muuta mielenkiintoista tietoa lintuharrastamisesta ja erilaisista lintubongailuun liittyvistä tapahtumista, kuten esimerkiksi alueellisten lintuyhdistysten järjestämistä retkistä.

Teksti: työryhmä Jukka Hirvonen, Anneli Saarinen ja Esko Vatanen

Kuvat jatkuvat takakannessa

Kokoontumisaika Immalanjärven rannalla.

Pulmusia.